

Ada Negri, *Il Libro di Mara*, Milano, Treves, 1919.

La follia

Una foglia cadde dal platano, un fruscio
scosse il
cuore del cipresso,

sei tu che mi chiami.

Occhi invisibili succhiellano l'ombra,
s'infiggono in
me come chiodi in un muro,

sei tu che mi guardi.

Mani invisibili le spalle mi toccano, verso
l'acque
dormente del pozzo mi attirano,

sei tu che mi vuoi.

Su su dalle vertebre diacce con pallidi taciti
brividi
la follia sale al cervello,

sei tu che mi penetri.

Più non sfiorano i piedi la terra, più non pesa
il corpo
nell'aria, via lo porta l'oscura vertigine,

sei tu che mi travolgi, sei tu.

De waanzin

Een blad viel van de plataan, een bries
bewoog
het hart van de cypres,

jij bent 't die mij roept.

Onzichtbare ogen boren zich door de
schaduw, komen in mij
als spijkers in een muur

jij bent 't die naar mij kijkt.

Onzichtbare handen raken mijn schouders,
naar het stille water in de put
trekken ze mij,

jij bent 't die mij wilt.

Omhoog uit de verijsde wervels
met stilbleke rillingen
stijgt de waanzin naar 't hoofd,

jij bent 't die in mij dringt.

De voeten los van de aarde, licht in de
lucht hangt 't lichaam,
de donk're duizeling haalt 't weg,

jij bent 't die mij meesleurt, jij.

Vertaling Gerrit Van Oord.